

Sygn. akt **III C 1089/15**

POSTANOWIENIE

Dnia 13 września 2016 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie Wydział III Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: **SSO Ewa Jończyk (spr.)**

Sędziowie: **SO Agnieszka Matlak**

SO Mariusz Solka

Protokolant: sekretarz sądowy Ilona Lodowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 września 2016 r. w Warszawie

sprawy z powództwa **Miejskiego Rzecznika Konsumentów w O.**

przeciwko **Bankowi (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.**

o **zapłatę**

/w przedmiocie stwierdzenia dopuszczalności postępowania grupowego/

postanawia:

rozpoznać sprawę w postępowaniu grupowym.

/SSO Agnieszka Matlak/ /SSO Ewa Jończyk/ /SSO Mariusz Solka/

UZASADNIENIE

postanowienia z dnia 13 września 2016 r.

w przedmiocie stwierdzenia dopuszczalności postępowania grupowego

Pozwem z dnia 25 września 2015 r. Miejski Rzecznik Konsumentów w O. – jako reprezentant grupy – wniósł o rozpoznanie sprawy w postępowaniu grupowym zgodnie z przepisami ustawy o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym i zasądzenie od pozwanego Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W., na podstawie art. 405 i art. 410 § 1 i 2 w zw. z art. 385¹ § 1 k.c., na rzecz każdego członka grupy, kwoty wskazanej w załączniku do pozwu wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia doręczenia pozwanemu pozwu do dnia zapłaty /żądanie pozwu – k. 3-11 akt/.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że zakresem przedmiotowym żądania w niniejszej sprawie objęte są roszczenia pieniężne grupy klientów przeciwko temu Bankowi jako kredytodawcy o zwrot nienależnie pobranych kwot tytułem ubezpieczenia niskiego wkładu własnego w związku z udzielonym kredytem lub pożyczką hipoteczną wobec tego, że postanowienia umów zawieranych z członkami grupy, mają charakter abuzywny, a tym samym nie wiążą klientów Banku, będących konsumentami /uzasadnienie pozwu – k. 12-46 akt/. Wedle powoda, roszczenia dochodzone niniejszym pozwem należą do kategorii roszczeń o ochronę konsumentów, zaś roszczenia członków grupy są jednego rodzaju – wszyscy oni dochodzą zasądzenia świadczenia pieniężnego tytułem zwrotu nienależnego świadczenia. Roszczenia członków grupy, których liczba sięga niemalże 500 osób, są ponadto oparte na takiej samej podstawie faktycznej. W ramach poszczególnych podgrup dokonano stosownego ujednoczenia roszczeń w podgrupach, przy

czym każda z nich została utworzona przy uwzględnieniu wspólnych okoliczności sprawy, to jest wysokości środków pobranych przez pozwaną Bank tytułem opłaty od danego członka grupy w związku z zawartą przez niego umową kredytową. Dodatkowo roszczenia pieniężne członków grupy zostały przy tym ujednoczone do najniższej kwoty przysługującej członkowi danej podgrupy. W replice na odpowiedź na pozew z dnia 25 kwietnia 2016 r. strona powodowa podkreślała, że badanie dopuszczalności rozpoznania sprawy w postępowaniu grupowym odbywa się w oparciu o twierdzenia faktyczne powoda zawarte w pozwie, a ich weryfikacja dokonywana jest w dalszej fazie procesu /replika wraz z uzasadnieniem – k. 8056-8096 akt/.

W odpowiedzi na pozew z dnia 03 marca 2016 r. strona pozwana domagała się odrzucenia pozwu podnosząc, że sprawa nie podlega rozpoznaniu w postępowaniu grupowym oraz zasądzenia od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych /żądanie odpowiedzi na pozew – k. 7081-7090 akt/.

Wedle twierdzeń Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. dochodzone pozwem roszczenia oparte są na różnych podstawach faktycznych, bowiem świadomość ekonomiczna i prawna poszczególnych członków grupy przy zawieraniu umów kredytowych była odmienna, zatem w przypadku każdego z członków podgrup różnią się kwestie dotyczące indywidualnego uzgodnienia kwestionowanych postanowień, naruszenia dobrych obyczajów i rażącego pokrzywdzenia /uzasadnienie odpowiedzi na pozew – k. 7090-7155 akt/. Zdaniem pozwanego, nie została spełniona przy tym podstawowa przesłanka, określająca status konsumenta przysługująca każdemu członkowi grupy, bowiem aż 9% z nich prowadziło w chwili wnioskowania o kredyt działalność gospodarczą związaną z kredytowaną nieruchomością. W świetle stanowiska pozwanego, nie została również ujednoczona w sposób prawidłowy wysokość roszczeń, tj. bez odwołania się do jakichkolwiek wspólnych okoliczności sprawy w ramach poszczególnych podgrup.

W czasie rozprawy, w dniu 13 września 2016 r., strona powodowa podtrzymała dotychczasowe stanowisko w sprawie, natomiast pozwany Bank wskazywał na odmiennność stanów faktycznych, dotyczących poszczególnych członków grupy, powodująca konieczność odrzucenia pozwu, wskazując przy tym, że wydanie orzeczenia o dopuszczeniu rozpoznania sprawy w postępowaniu grupowym jest postanowieniem kierunkowym, które de facto przesądza o sposobie rozstrzygnięcia sporu /protokół rozprawy – k. 8121 akt; adnotacje pisemne – k. 8118-8119 akt/.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje.

Zgodnie z treścią art. 10 ust. 1 ustawy, Sąd rozstrzyga na rozprawie o dopuszczalności postępowania grupowego i odrzuca pozew, jeżeli sprawa nie podlega rozpoznaniu w postępowaniu grupowym. W przeciwnym razie sąd wydaje postanowienie o rozpoznaniu sprawy w postępowaniu grupowym. Przesłanki dopuszczalności postępowania grupowego uregulowane zostały w art. 1 ust. 1 i 2 cyt. ustawy, a w przypadku roszczeń pieniężnych dodatkowo w art. 2 ust. 1 ustawy. Z powołanych przepisów wynika, że postępowanie grupowe może być prowadzone wówczas, gdy grupa co najmniej 10 osób, dochodzi roszczenia jednego rodzaju, opartego na jednakowej (tej samej lub takiej samej) podstawie faktycznej. Do kategorii roszczeń objętych zakresem postępowania o dochodzeniu roszczeń w sprawach grupowych zostały zaliczone sprawy związane z ochroną konsumentów. W wypadku, gdy strona powodowa domaga się zasądzenia świadczenia pieniężnego konieczne jest, aby wysokość roszczenia każdego członka grupy została ujednoczona przy uwzględnieniu wspólnych okoliczności sprawy. Należy także pamiętać, że ujednoczenie wysokości roszczeń może nastąpić w podgrupach, liczących co najmniej dwie osoby. Kumulatywne spełnienie wszystkich powyższych przesłanek postępowania grupowego powoduje możliwość prowadzenia danej sprawy w tym postępowaniu.

Powództwo złożone w niniejszej sprawie przez Miejskiego Rzecznika Konsumentów w O. jako reprezentanta grupy spełnia wszystkie wyżej wskazane w cyt. wyżej przepisach wymogi.

Nie budzi wątpliwości, że pozew spełnia wymogi formalne, warunkujące jego rozpoznanie w postępowaniu grupowym. Reprezentant grupy przedłożył oświadczenie o tym, że działa w charakterze reprezentanta grupy, ponadto złożył oświadczenie każdego z członków o przystąpieniu do grupy oraz umowę reprezentanta z profesjonalnym

pełnomocnikiem. Nie ulega również wątpliwości, iż grupa, na rzecz której wystąpił reprezentant, spełniała wymogi ustawy dotyczące liczebności, gdyż składa się z ponad 10 członków /a dokładnie z niemal 500 członków/.

Analizując przedłożone przez powoda dokumenty, jak również twierdzenia pozwu, nie ma podstaw do podważania statusu konsumentów członków grupy. Zgodnie bowiem z treścią art. 22¹ k.c. konsumentem jest osoba fizyczna, która dokonuje czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową. Na gruncie powołanego przepisu istotny jest cel działania podmiotu prawa cywilnego, który nie ma aspektu gospodarczego lub zawodowego. Za konsumenta należy zatem uznać również osobę, która, działając jako potencjalny nabywca towaru lub usługi, wstępuje w stosunek prawny pozostający w bezpośrednim związku z działaniem przedsiębiorcy jako producenta lub sprzedawcy towarów albo świadczącego usługi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2000 r., I CKN 1325/99, OSNC 2000, nr 9, poz. 1690).

Umowy poszczególnych członków grupy zawarte z pozwanym Bankiem o udzielenie im kredytu hipotecznego lub pożyczki nie sposób kwalifikować jako czynności prawnych pomiędzy podmiotami profesjonalnymi. W każdej z przedłożonych do akt sprawy umów jako cel kredytu wskazano zaspokojenie potrzeb mieszkaniowych członków grupy. Zatem nawet zgodność adresu kredytowanej nieruchomości z adresem widniejącym w ewidencji działalności gospodarczej nie może być podstawą do podważenia statusu członków grupy jako konsumentów. Sam pozwany nie podnosi zarzutu, że omawiane czynności prawne były dokonywane w ramach prowadzonej przez któregośkolwiek z członków grupy działalności. Na ocenę statusu członka grupy jako konsumenta nie ma wpływu wykształcenie, doświadczenie czy wykonywany zawód, natomiast istotne znaczenie będzie miało, na dalszym etapie - przy badaniu kwestii merytorycznej zasadności powództwa - rozstrzygnięcie, czy treść kwestionowanego postanowienia umownego ukształtowana została w toku prowadzonych negocjacji i jak dane postanowienie było rozumiane przez strony.

W świetle art. 1 ust. 1 ustawy o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym. dochodzone roszczenia muszą być jednorodne, czyli jednego rodzaju oraz oparte na jednakowej podstawie faktycznej. Roszczenia oparte na jednakowej podstawie faktycznej to roszczenia, których podstawę stanowi taka sama podstawa faktyczna (przesłanka *sensu stricto*) lub roszczenia, których istotne okoliczności faktyczne są wspólne (przesłanka *sensu largo*). Istnienie nieznacznych różnic pomiędzy indywidualnymi podstawami roszczeń nie przekreśla możliwości dochodzenia roszczeń w tym postępowaniu, niemniej jednak niezbędne jest, aby istotne okoliczności faktyczne uzasadniały żądanie wspólne dla wszystkich roszczeń (zob. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 14 maja 2013 r., I ACz 464/13, LEX nr 1324836). Sam powód wskazuje przy tym słusznie na brak tożsamości podstaw faktycznych roszczeń, podkreślając, że nie są dochodzonej na **tej samej**, ale **takiej samej** podstawie faktycznej. Wymóg takiej samej podstawy faktycznej roszczeń nie oznacza, że wszystkie okoliczności faktyczne sprawy muszą być identyczne w przypadku każdego z członków grupy, gdyż zawsze - nawet w przypadku tej samej podstawy roszczenia - będą występowały okoliczności indywidualne, odnoszące się do poszczególnych członków grupy. Warunek jednakowej podstawy faktycznej spełniony zostaje wówczas, gdy fakty uzasadniające istnienie określonego stosunku prawnego, który jest podstawą roszczeń, są jednakowe w odniesieniu do wszystkich członków grupy. „Nie stoi temu na przeszkodzie istnienie innych jeszcze faktów, mieszczących się w podstawie faktycznej powództwa, jak charakter indywidualnych roszczeń, ich wymagalność czy wysokość /vide: „Ustawa o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym. Komentarz”, A. Jaworski Legalis/. Istotą postępowania grupowego jest wspólność przejawiająca się w żądaniu, które musi być typowe (wspólne) dla wszystkich roszczeń. Żądanie zgłaszane przez reprezentanta grupy w postępowaniu grupowym musi być zatem **typowe dla całej grupy**, którą reprezentuje. Wskazany warunek oznacza, że sytuacja prawna **lub** faktyczna członków grupy musi być jednakowa, natomiast dochodzone roszczenie musi być jednego rodzaju (jednorodność roszczeń), gdyż tylko wówczas możliwe jest zgłoszenie wspólnego żądania (tak: M. Sieradzka, Ustawa o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym. Komentarz, Warszawa 2010).

Należy pokreślić, że pojęcie „roszczenie” - użyte w art. 1 cytowanej ustawy występuje w znaczeniu żądania procesowego. [...] Nie może być mowy o tym, że występuje ono w znaczeniu prawno-materialnym, przez które należałoby rozumieć wyłącznie możliwość domagania się od oznaczonej osoby określonego zachowania się. W

konsekwencji nie należy pojęciu temu nadawać ściśle materialno-prawnego znaczenia (vide: M. Rejda w artykule „Jednorodnjowe roszczenia w postępowaniu grupowym” w PPH 2010/8/22-26). Roszczenie procesowe zatem stanowi oderwane od prawa materialnego twierdzenie powoda o istnieniu jakiegoś uprawnienia, przedłożonego sądowi celem udzielenia mu ochrony prawnej (patrz K. Gajda – Roszczynialska, Sprawy o ochronę indywidualnych interesów konsumentów w postępowaniu cywilnym, Wolters Cluwer Polska, 2011, s. 182). Pierwszą przesłanką decydującą o dopuszczalności postępowania grupowego jest to, aby wszystkie osoby objęte pozwem grupowym wystąpiły z wnioskiem o udzielenie ochrony prawnej w tej samej formie. Zatem członkowie grupy muszą zgłosić to samo żądanie – o zasądzenie świadczenia, o ustalenie istnienia lub nieistnienia określonego prawa lub stosunku prawnego, o ukształtowanie stosunku prawnego lub prawa (vide: M. Rejda w artykule „Jednorodnjowe roszczenia w postępowaniu grupowym” w PPH 2010/8/22-26). W świetle przepisów ustawy o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym należy stwierdzić, że posługuje się ona także kryterium żądania zasądzenia określonej kwoty pieniężnej, a w konsekwencji wyróżnia roszczenia pieniężne i niepieniężne (art. 2, art. 6 ust. 1 pkt 3, art. 16, art. 22, art. 23 ustawy). Ustawa posługuje się również kryterium charakteru dobra, podlegającego ochronie i w rezultacie wyróżnia roszczenia majątkowe i niemajątkowe. W tym przypadku podstawą wyróżnienia roszczeń jest typowy interes, jaki dana sprawa ma realizować.

W niniejszej sprawie członkowie grupy wystąpili z roszczeniem pieniężnym, a więc roszczeniem jednorodnym. Z taką samą podstawą faktyczną roszczeń mamy do czynienia w sytuacji wystąpienia wielu podobnych zdarzeń faktycznych (podobieństwo zdarzeń). Sytuacji tej nie można sprowadzać jedynie do oceny, czy okoliczności faktyczne wspólne dla całej grupy przeważają nad okolicznościami indywidualnymi, dotyczącymi poszczególnych członków grupy.

Roszczenia członków grupy są oparte na takiej samej podstawie faktycznej i prawnej. Podstawą faktyczną tych roszczeń jest to, że wszyscy członkowie zawarli z pozwanym Bankiem umowy kredytu lub pożyczki w ramach oferty dedykowanej dla osób fizycznych, wszystkie umowy zawierały postanowienia, nakładające na kredytobiorcę obowiązek dokonywania na rzecz Banku płatności na pokrycie kosztów ubezpieczenia niskiego wkładu własnego, a w oparciu o zawarte postanowienia Bank pobierał z rachunków bankowych członków grupy kwoty tytułem zwrotu kosztów ubezpieczenia, które to opłaty uiszczane były przez wszystkich członków grupy (bez znaczenia w niniejszej sprawie pozostawała okoliczność, w jakiej walucie udzielony został kredyt lub do jakiej waluty kredyt był waloryzowany, albowiem jako podstawę zasądzenia kwot objętych żądaniem pozwu strona powodowa wskazała abuzywny charakter opłaty, a nie roszczenia z kredytu/pożyczki udzielonej w określonej walucie lub waloryzowanej wedle kursu wybranej waluty obcej).

Nawet okoliczność, że treść poszczególnych klauzul różni się od siebie nie może być przesłanką podważającą możliwość dochodzenia roszczeń w postępowaniu grupowym. Wskazać bowiem należy, że identyczność treści postanowień nie należy rozumieć jako dokładnie takie samo brzmienie językowe. Dla uznania, że „klauzula wpisana do rejestru i klauzula z nią porównywana są tożsame w treści, nie jest konieczna dokładna literalna identyczność tych postanowień. Rozbieżność użytych wyrażeń, zmiana szyku zdania czy zastosowanie synonimów nie eliminuje bowiem abuzywnego charakteru ocenianego postanowienia.” (patrz E. Rutkowska, M. Sieradzka, Nieuczciwe praktyki rynkowe stosowane przez banki wobec kredytobiorców-konsumentów, cz. I. Teza nr 2, Pr. Bankowe 2008/2/43). Strona powodowa w niniejszym postępowaniu wskazała, że dochodzi roszczeń wobec tego, że członkowie grupy zapłacili pozwanemu świadczenia nienależne, czego skutkiem (drugą stroną tego samego zjawiska) było to, że pozwany bezpodstawnie wzbogacił się ich kosztem. Przyczyna zubożenia powodów wynikać ma z tego samego źródła – z zawartych z pozwanym umów, w których miały się znaleźć niedozwolone postanowienia umowne.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 i 2 ustawy postępowanie grupowe w sprawach o roszczenia pieniężne jest dopuszczalne tylko wtedy, gdy wysokość roszczenia każdego członka grupy została ujednoczona przy uwzględnieniu wspólnych okoliczności sprawy. Ujednoczenie wysokości roszczeń może nastąpić w podgrupach, liczących co najmniej 2 osoby. Przyjmuje się, że ujednoczenie wysokości roszczeń oznacza zgłoszenie do postępowania grupowego roszczeń w identycznej wysokości dla wszystkich członków grupy. Zróżnicowanie ich wysokości pomiędzy członkami grupy możliwe jest wyłącznie przy wykorzystaniu instytucji podgrup, w ten sposób, że wszyscy członkowie danej podgrupy dochodzą roszczenia w jednakowej wysokości, natomiast wysokość roszczeń może być różna w przypadku członków

różnych podgrup. Art. 2 ust. 1 ustawy wyraźnie odwołuje się do ujednoczenia wysokości roszczeń, a nie „ujednoczenia zasad wyliczenia roszczeń”. Takie rozumienie przesłanki ujednoczenia wysokości roszczeń pieniężnych potwierdza także treść uzasadnienia projektu ustawy: „W przypadku gdy w postępowaniu grupowym ma być dochodzone roszczenie o zasądzenie kwoty pieniężnej, członkowie grupy muszą zgodzić się na ryczałtowe określenie wysokości należnego im odszkodowania, tzn. na jego ujednoczenie (standaryzację), rezygnując z ewentualności dochodzenia swojego roszczenia indywidualnie i z jego zaspokojenia w szerszym zakresie” (zob. Komentarz do art. 2 ustawy, [w:] T. Jaworski, P. Radzimierski, Ustawa o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym. Komentarz, Warszawa 2010). Ujednoczenie wysokości roszczenia obejmuje każdego członka grupy, a zatem zgoda na ujednoczenie powinna być wyrażona przez wszystkich jej członków. Otrzymanie zgody wszystkich członków grupy stanowi niezbędny warunek wszczęcia postępowania grupowego w sprawach o roszczenia pieniężne (zob. M. Sieradzka, Ustawa o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym. Komentarz, Warszawa 2010, s. 116).

Ujednoczenia roszczeń, zgodnie z wymogami zawartymi w treści przepisu art. 2 ustawy, można dokonać na podstawie wspólnych okoliczności sprawy, a zatem takich samych dla członków grupy i jednocześnie innych od tych, które zdecydowały o wyodrębnieniu się innych grup. Ujednoczenie roszczeń, które jest warunkiem dopuszczalności prowadzenia postępowania grupowego może sprowadzić się do przyjęcia zryczałtowanej ich wysokości dla wszystkich powodów (co najmniej w ramach podgrupy) nie większej od najniższego roszczenia przysługującego jednemu z nich (postanowienie Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 14 maja 2013 roku, sygn. akt V ACz 354/13). Inaczej mówiąc – kryterium przynależności do konkretnej podgrupy może stanowić wysokość roszczenia pieniężnego dochodzonego w postępowaniu grupowym, ustalona na podstawie wspólnych okoliczności faktycznych /tak: postanowienie Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 25 września 2015 r., VI Acz 1117/15/.

W rozpatrywanym przypadku, reprezentant grupy dokonał ujednoczenia roszczeń w podgrupach w ten sposób, że członkowie grupy dokonali równego podziału na części roszczenia pieniężnego, którego się domagają, wskazując na abuzywność klauzul umownych, w pozostałych podgrupach roszczenia pieniężne zostały ujednoczone do najniższej kwoty przysługującej członkowi danej podgrupy. Powód wprost wskazuje zatem ten element stanu faktycznego, który zdecydował o takiej a nie innej formule ujednoczenia roszczeń oraz podziału na podgrupy, przy czym podzielenie kredytobiorców/pożyczkobiorców według wysokości pobranych kwot, z ujednoczeniem poprzez dopasowanie do siebie kwot najbardziej zbliżonych jest uzasadnione, a przy tym przejrzyste /w tym kontekście por. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 08 sierpnia 2013 r., VI Acz 1639/13/.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie dopuszczalności dochodzenia roszczeń w postępowaniu grupowym poprzedza dalsze etapy przedmiotowego procesu, w tym – prawidłowość zaliczenia poszczególnych konsumentów do poszczególnych podgrup, a następnie – merytorycznego rozpoznania sprawy. Wydanie orzeczenia w przedmiocie rozpoznania sprawy w postępowaniu grupowym nie jest orzeczeniem kierunkowym, które niejako – w przypadku uznania zasadności przedmiotowego trybu postępowania – automatycznie wywołuje konieczność wydania przez Sąd wyroku zasądzającego na rzecz strony powodowej. Przeciwno uznaniu takiego stanowiska przemawia m.in. przepis art. 21 ustawy o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym, zgodnie z którym przed wydaniem wyroku w postępowaniu grupowym sąd zmuszony jest ponownie ocenić kwestie wstępne, podlegające badaniu na wcześniejszych etapach postępowania grupowego, a decydujące o dopuszczalności oraz kształcie rozstrzygnięcia. Oczywistym pozostaje zatem, że ponownemu badaniu podlegać będą wszystkie przesłanki dopuszczalności postępowania grupowego /poczynając od liczebności grupy, poprzez jednorodność roszczeń i tożsamość podstawy faktycznej, aż po kwalifikację prawną roszczeń/. Dopiero stwierdzenie, że przesłanki dopuszczalności są zachowane, umożliwi wydanie wyroku co do meritum. W przeciwnym razie, sąd zmuszony będzie stwierdzić niedopuszczalność postępowania grupowego i odrzucić pozew. Podkreślić należy, że wydanie postanowienia o stwierdzeniu dopuszczalności postępowania grupowego w trybie art. 10 ust. 1 ustawy nie stoi na przeszkodzie późniejszemu stwierdzeniu takiej niedopuszczalności na każdym etapie postępowania, co skutkować będzie zmianą tego postanowienia (na mocy art. 359 k.p.c.) i odrzuceniem pozwu / tak: „Ustawa o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym. Komentarz”, Tomasz Jaworski, Patrick Radzimierski, 2010, Wydawnictwo: C.H.Beck/.

Na obecnym etapie postępowania zadaniem Sądu nie jest merytoryczne rozstrzygnięcie o zasadności dochodzonego roszczenia. Sąd ocenia jedynie dopuszczalność postępowania grupowego, tj. okoliczności uzasadniające rozpoznanie sprawy w postępowaniu grupowym. Słuszność przyjętej konstatacji potwierdza pogląd wyrażony w postanowieniu Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 08 sierpnia 2013 r. (VI ACz 1639/13), że na wstępnym etapie sprawy istotne dla Sądu są jedynie okoliczności uzasadniające (bądź nie) nadanie biegu pozwowi zgłoszonemu w postępowaniu grupowym. Weryfikacja podanych w uzasadnieniu pozwu okoliczności, jako uzasadniających uwzględnienie powództwa, będzie zawsze przedmiotem postępowania dowodowego na etapie merytorycznego rozpoznania sprawy.

Mając na uwadze powyższe, Sąd stwierdził, że wszystkie warunki rozpoznania niniejszej sprawy w postępowaniu grupowym zostały spełnione i orzekł, jak w sentencji.